

«Μικρόκοσμος – Μακρόκοσμος. Η 2^η Ερμητική Αρχή της Αντιστοιχίας»

Είπε ο Χαλδαίος σοφός, μάγος και αστρολόγος: “Εμείς οι Χαλδαίοι λέμε ότι η Λάμψη, το Εν το οποίο εμπεριέχει τα πάντα, δηλαδή εκείνο που οι διαπρεπέστεροι συμπατριώτες σου Πυθαγόρα ονομάζουν “μονάδα”, θέλησε να αποκτήσει την εμπειρία όλων των ποιοτικών δυνατοτήτων του. Όμως πως είναι αυτό δυνατό, καθώς το ένα είναι πάντα ίσο με τον εαυτό του; Το ένα δεν μπορεί να απομακρυνθεί από τον εαυτό του, καθώς αν πολλαπλασιάσεις ένα επί ένα το αποτέλεσμα παραμένει ένα. Το ίδιο συμβαίνει και αν το διαιρέσεις. Και αν δεν μπορεί να απομακρυνθεί από τον εαυτό του πως μπορεί να αποκτήσει μία εμπειρία έξω από τον εαυτό του; Μήπως δεν είναι κάθε εμπειρία μία σύγκριση μεταξύ του “εγώ” και του “άλλου”;

Και είπε ο Πυθαγόρας: “Για να πειραματιστεί με τον εαυτό του το Εν, η μονάδα -ας τη φανταστούμε σαν ένα φωτεινό σημείο- μετακινήθηκε αφήνοντας ένα ίχνος στο διάστημα. Η κίνηση διέγραψε μία φωτεινή γραμμή που σε κάποια στιγμή διακόπηκε. Από αυτό το διαχωρισμό προέκυψε το Δύο, η δυάδα. Αυτές οι δύο φωτεινές γραμμές διακόπηκαν ξανά, αμέτρητες φορές. Έπειτα μετακινήθηκαν διαγράφοντας φωτεινά σχήματα και ξανά τα σχήματα μετατοπίστηκαν για να δημιουργήσουν μορφώματα ή κόσμους που σχηματίζονται από φωτεινά σημεία. Εμείς κατοικούμε στο γεμάτο άστρα εσωτερικό ενός από αυτούς τους κόσμους. Αυτή η συνειδητοποίηση μας επιτρέπει να υποθέσουμε πως οτιδήποτε υπαρκτό μετέχει σε ένα ίδιο Είναι, καθώς όλα έχουν ως προέλευσή τους ένα μοναδικό σημείο το Εν, μία πηγή φωτός που αναβλύζει από τη σιωπή, από το κενό..... Μετά τη διάσπαση του ενός προέκυψε η διαφοροποίηση, δηλαδή οι αριθμοί, που σημαίνει ότι εμφανίστηκε ξαφνικά ότι έπρεπε να υπάρχει: κόσμοι και όντα που επεκτείνονται, πολλαπλασιάζονται μεταξύ τους και περιπλανιούνται στον κόσμο, λησμονώντας την αρχική φύση τους.

Και είπε ο Χαλδαίος σοφός: “Λες λοιπόν ότι το Εν, η μονάδα, που είναι από τη φύση της μία και αυθύπαρκτη, αποφάσισε να πειραματιστεί και για αυτό έκανε πως διαφοροποιήθηκε σε τρεις υπάρξεις. Και αν θέλω να πω για τον άνθρωπο, το φαινόμενο που σημειώθηκε είναι όμοιο με ενός που έχοντας ξεχάσει την ύπαρξη του εαυτού του, κοιτάζετε ταυτοχρόνως σε δύο καθρέφτες από γυαλιστερό μέταλλο. Τότε προφανώς γίνονται τρεις οι παρόντες: ο ίδιος ο άνθρωπος μαζί με τους δύο αντικατοπτρισμούς. Το Εν, στην πρωταρχική μορφή των τριών υποστάσεων του -θα μπορούσαμε να πούμε ο πραγματικός άνθρωπος μπροστά στον καθρέφτη- παραμένει αναλλοίωτο αμεταμόρφωτο. Αυτή η αμετάβλητη φύση, αυτή και μόνο αυτή, είναι το Είναι. Επομένως η πρωταρχική φύση του Ενός περιορίζεται στο να παραμένει πάντα απολύτως όμοιο με τον εαυτό του χωρίς να μπορεί να αλλάξει. Στο δεύτερο είδος ύπαρξης το Εν κρύφτηκε από τον εαυτό του και έγινε χώρος, τόπος: ο μακρόκοσμος ή Μέγας Κόσμος. Το σύστημα που κατοικούν αστέρια και κόσμοι! Στο τρίτο είδος

ύπαρξής το Εν κρύφτηκε από τον εαυτό του και μεταμορφώθηκε σε καθένα από τα δημιουργήματα που πρέπει να κατοικούν το μακρόκοσμο. Όλα τα δημιουργήματα είναι καρποί του μακρόκοσμου. Εμείς, τα πλάσματα που κατοικούμε στο μακρόκοσμο είμαστε μικρά σύμπαντα και ονομαζόμαστε μικρόκοσμοι”.

Φαντάσου τους ανθρώπους μιας άλλης εποχής να ατενίζουν τον ορίζοντα και να ακολουθούν την πορεία του ήλιου προς τη δύση, δίνοντας τη θέση του στη νύχτα, στη βασιλεία της σελήνης. Ο έναστρος ουρανός φάνταζε παράξενος και απόκοσμος, άγνωστος και τρομακτικός, προκλητικός και μακρινός. Σύμφωνα με τα δεδομένα της κάθε εποχής η προσέγγισή του -ακόμα και λεκτικά, ΣΥΜΠΑΝ- ανακλούσε περισσότερο τις κρυφές επιθυμίες των ανθρώπων να το γνωρίσουν. Και είτε με τον μύθο είτε με την επιστήμη, διαμόρφωσαν μία εικόνα την οποία αναπαρήγαγαν και βελτίωναν κάθε φορά. Και οι άνθρωποι στο σημείο παρατήρησης περιβάλλονταν από ένα άλλο μικρό “σύμπαν” με ανάλογη δράση και ζωή. Η γη είναι παράξενη, αλλά προσβάσιμη. Τρομακτική πολλές φορές αλλά γνωστή, προσπελάσιμη. Προκλητική αλλά άμεση και κοντινή. Σκοπός τους ήταν να τη γνωρίσουν καλύτερα και να ερμηνεύσουν τα μυστικά της χρησιμοποιώντας και πάλι τις ίδιες μεθόδους, την επιστήμη και τον μύθο. Από την άλλη, οι αλχημιστές, επηρεασμένοι από τους νεοπλατωνιστές, αναζητούσαν τη Φιλοσοφική Λίθο για να μεταστοιχειώσουν τα ευτελή μέταλλα σε ευγενή. Στην ουσία πρόβαλαν την ανάγκη να μεταστοιχειώσουν, να αμβλύνουν τις αιχμηρές πλευρές του εαυτού τους για να γίνουν καλύτεροι. Να γίνουν αναζητητές της Αρετής. Έτσι άρχισαν να δημιουργούνται καινούργιες αντιστοιχίσεις ανάμεσα στο άπειρα μεγάλο και στο άπειρα μικρό. Στο μακρόκοσμο που είναι το σύμπαν και το μικρόκοσμο που είναι η ανθρώπινη κοινωνία και ο ίδιος ο άνθρωπος. Η σύνδεση ανάμεσα σε αυτούς τους δύο κόσμους και ό,τι υπάρχει ανάμεσα τους στη διάρκεια των αιώνων είναι το αντικείμενο μελέτης και αναζήτησης της φιλοσοφίας και των εσωτερικών επιστημών.

Για εμάς τους Τέκτονες πάλι, ο μακρόκοσμος και ο μικρόκοσμος παίρνει άλλη διάσταση και άλλη ερμηνεία. Οι τέκτονες ήταν αυτοί που επεξεργάζονταν τα οικοδομικά υλικά και απέδιδαν εξειδικευμένη, εξαιρετική δουλειά, την οποία με μυστικά διαφύλατταν ακόμα και μεταξύ των συγκεκριμένων μελών τους, αρχιτεχνιτών και μαθητευόμενων. Μυστικά που ήταν απαραίτητα για να κατασκευάζουν συγκεκριμένους ναούς για να φιλοξενήσουν τις ιδέες τους, για να στεγάσουν και να προστατέψουν τις συγκεντρώσεις τους και για να διαφυλάξουν το Μέγα Έργο, από τα βλέμματα των μη μυημένων. Ας δούμε λοιπόν σε μία άλλη αναλογία τον μακρόκοσμο. Ως ένα διαφορετικό ναό, με τη σημασία του κατοικώ και όχι του λατρεύω, με το ένδυμα του χώρου, όπου τελείται ιερουργία, αφού ιερουργία είναι η λάξευση του εσωτερικού μας εαυτού, η ανέγερση του προσωπικού μας ναού, η διαμόρφωση του ακατέργαστου σε κατεργασμένο λίθο. Και ο μικρόκοσμος είναι ο καθένας από εμάς που τόλμησες να έρθει “προ της Θύρας του ναού” να την κρούση τρεις φορές και μέσα από τη διαδικασία της

μύησης να ξεκινήσει αυτό το ταξίδι της ψυχής που εν τέλει, είναι ταξίδι προς την Αρετή.

Γνωρίζουμε ότι η διάταξη του ναού αντιπροσωπεύει τον άνθρωπο του Βιτρούβιου που παρουσιάζεται σε έναν κύκλο με ανοιχτά σκέλη και χέρια και το σχήμα που διαμορφώνει τελικά, είναι ένας σταυρός. Στον άνθρωπο του Βιτρούβιου ενσωματώνονται οι αναλογίες των ναών με μία ατομική ακρίβεια που δεν υπάρχει πουθενά αλλού. Αυτό έγινε γιατί τόσο από τους αρχαίους ελληνικούς ναούς όσο και από τους χριστιανικούς, οι αρχιτέκτονες ήθελαν να αποδείξουν τις υποδείξεις των θεών για την κατασκευή των ναών. Για αυτό και οι αναλογίες δεν ήταν ευρύτατα γνωστές παρά μόνο στους αρχιτέκτονες-κατασκευαστές. Ο «Άνθρωπος του Βιτρούβιου» είναι μία ευρηματική και ιδιοφυής απεικόνιση του αλγόριθμου που χρησιμοποιούσαν οι καλλιτέχνες για να επαληθεύσουν ότι τα έργα τους πληρούν τη «Χρυσή Τομή». Ο Βιτρούβιος που στην πραγματικότητα ήταν Ρωμαίος αρχιτέκτονας και έζησε τον 10ο αιώνα π.Χ., υποστήριζε πως εάν η ανθρώπινη μορφή μπορούσε να χωρέσει ταυτόχρονα σε έναν κύκλο κι ένα τετράγωνο τότε έχουμε την ιδανική διάσταση ή τη Χρυσή Τομή, τη Divina Proportione (Θεία Διάσταση), κατά την Καθολική εκκλησία. Η γνώση της όμως αποτελούσε επτασφράγιστο μυστικό που μεταφέρονταν με συγκεκριμένο τρόπο και σε συγκεκριμένα άτομα, μόνο στους άξιους! Εάν ο Ντα Βίντσι απεκάλυπτε ότι ο Άνθρωπος του Βιτρούβιου αφορούσε αυτούς ακριβώς τους κανόνες, θα κατέληγε στην πυρά!

Ο άνθρωπος μέσα στο ναό και έτσι όπως παρουσιάζεται είναι σα να στέκει μέσα σε δύο άπειρα. Το σύμπαν ή μακρόκοσμο όπως το αντικρίζουμε να σχεδιάζεται στην οροφή και το άλλο αυτό που επεκτείνεται από τον ίδιο τον άνθρωπο ως τα πιο μικρά υποατομικά σωματίδια, το μικρόκοσμο. Δύο άπειρα που τους τελευταίους αιώνες πασχίζει να τα ερευνήσει για να ανακαλύψει τα μυστικά τους.

Όμως η αναζήτηση έχει ξεκινήσει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Ίχνη της συναντάμε στο “Κυμβαλειον” ένα κείμενο αλεξανδρινής εποχής που έχει τις ρίζες του στην αρχαία Αίγυπτο. Το κείμενο αυτό περιέχει 7 Αρχές-Νόμους που διέπουν το σύμπαν. Η δεύτερη αρχή είναι αυτή που συνδέει τον μακρόκοσμο με τον μικρόκοσμο, τον άνθρωπο με τον σύμπαν. Είναι η αρχή της αντιστοιχίας ή της αναλογίας και αντιστοιχίας ή της ανταπόκρισης που αναφέρει: “Όπως και είναι κάτω έτσι είναι και πάνω και όπως είναι πάνω έτσι είναι και κάτω”, αποκαλύπτοντας ότι το σύμπαν εκδηλώνεται σε κλίμακες, σε επίπεδα ύπαρξης και ότι καθετί έχει η δημιουργεί το αντίστοιχό του σε κάποια άλλη κλίμακα, με το οποίο το συνδέει μία σχέση αναλογίας.

Η σύγχρονη επιστήμη έρχεται να επιβεβαιώσει αυτές τις πανάρχαιες διδασκαλίες αποκαλύπτοντας σιγά-σιγά τα μυστικά της σύνθεσης των κόσμων. Ποιός δεν θα μπορούσε να διακρίνει αντιστοιχίες στη δομή και τη λειτουργία ενός ηλιακού συστήματος, ενός κυττάρου και ενός ατόμου; Το μόνο που διαφέρει είναι η κλίμακα μεγέθους στον Χώρο και στον Χρόνο. Άραγε η σχέση που συνδέει το μέγεθος ενός βακτηριδίου με τον άνθρωπο πάνω στον οποίο αναπτύσσεται, δεν

συνδέει και τον ίδιο τον άνθρωπο με τον πλανήτη πάνω στον οποίο ζει; Και μήπως ανάλογη σχέση δεν ισχύει με το χρόνο ζωής του βακτηριδίου σε σχέση με αυτόν του ανθρώπου και του χρόνου ζωής του ανθρώπου με αυτόν της γης; Η ίδια ουσία και ανάλογες σχέσεις, σε διαφορετικά επίπεδα της συμπαντικής κλίμακας!

"Όπως πάνω, έτσι και κάτω· όπως κάτω, έτσι και πάνω". Ίσως η πιο δημοφιλής από τις επτά ερμητικές αρχές του Κυμβαλείονα της ουσίας δηλαδή των διδασκαλιών του Ερμή του Τρισμέγιστου, ο οποίος σύμφωνα με τον μύθο, ήταν δάσκαλος του Αβραάμ!

Τις επτά Αρχές του Σύμπαντος, που διοικούν τα πάντα και που μετέδωσε στους ανθρώπους σαν Υψηλή Διδασκαλία ο θεός Ερμής, ορίζουμε ως παγκόσμιους Νόμους, οι οποίοι αποτελούν την έκφραση της Θείας Βούλησης. Νόμοι που καθορίζουν τις πτυχές της διαμόρφωσης και εξέλιξης του Όλου και καθοδηγούν το αιώνιο γίνεσθαι, από το μικροκοσμικό επίπεδο των σωματιδίων ως το μακροκοσμικό επίπεδο των γαλαξιών και από τα αόρατα πνευματικά πεδία μέχρι τα ορατά και υλικά.

Η αρχή της αντιστοιχίας του Κυμβαλείονα δηλώνει πως ό,τι κάνουμε σε μικροεπίπεδο, θα το κάνουμε σε μακροεπίπεδο. Ως εκ τούτου, ακόμα και οι μικρότερες πράξεις επηρεάζουν το μεγάλο σχέδιο της συμπεριφοράς μας. Κάνοντας οτιδήποτε, κάνουμε και τα πάντα. Οποιαδήποτε ενέργεια σε έναν τομέα της ζωής μας, πιθανότατα θα επηρεάσει όλα τα άλλα. Κάτι σαν το αποτέλεσμα από το πέταγμα της πεταλούδας.

Μπορούμε να πάρουμε ακόμα περισσότερο την αρχή και να υποστηρίξουμε ότι ο εξωτερικός μας κόσμος είναι μια αντανάκλαση του εσωτερικού μας κόσμου.

Οι σκέψεις και οι εικόνες που έχουμε στη συνείδησή μας εμφανίζονται, σε πολλές περιπτώσεις υποσυνείδητα, στον εξωτερικό μας κόσμο. Ο νους τα παίρνει όλα όπως είναι. Με άλλα λόγια, είναι δύσκολο για αυτόν να ξεχωρίσει ανάμεσα στην ψευδαίσθηση, την πίστη και την πραγματικότητα. Μπερδεύει τις ερμηνείες με τα γεγονότα και αρχίζει να αναδημιουργεί ακριβώς αυτό που εστιάζουμε περισσότερο.

Ο εξωτερικός κόσμος αντανakλά το εσωτερικό μας σκηνικό και όλα είναι μια αντανάκλαση του τι κρύβουμε μέσα μας. Ο εσωτερικός κόσμος είναι η αιτία, ο εξωτερικός κόσμος είναι η επίδραση. Για να αλλάξει το αποτέλεσμα, πρέπει να αλλάξει η αιτία.

"Ο εσωτερικός κόσμος είναι ο κόσμος των απαιτήσεών μας και των ενεργειών μας και της δομής μας και των δυνατοτήτων μας που ανταποκρίνεται στον εξωτερικό κόσμο. Και ο εξωτερικός κόσμος είναι το πεδίο της ενσάρκωσης μας. Εκεί είμαστε. Στο σημείο όπου συναντιούνται οι εσωτερικοί και εξωτερικοί κόσμοι είναι η έδρα της ψυχής", έλεγε ο Joseph Campbell, μυθολόγος, δάσκαλος και οραματιστής, στις αρχές του 20ου αιώνα.

Η ψυχή υπάρχει ναι, αλλά οι “κόσμοι” χτίζονται με συνειδητότητα και αυτή χτίζεται μέρα με τη μέρα μέσω της επαφής με τους σημαντικούς «άλλους» του περιβάλλοντός μας. Ο κάθε άνθρωπος θεωρείται μοναδικός και ανεπανάληπτος και η ανθρώπινη ζωή πολύτιμο αγαθό, όμως αυτή η θαυμαστή μηχανή που λέγεται άνθρωπος βασίζεται στη διαδικασία της μίτωσης, μέσω της οποίας το ένα γίνεται όλο. Συγκεκριμένα το γονιμοποιημένο ωάριο μετά από εκατομμύρια διαιρέσεις και διαφοροποιήσεις εξελίσσεται στις μορφές που προδιαγεγραμμένα όφειλε να πάρει. Έτσι οι ιστοί γίνονται όργανα, κόκκαλα, μύες, νεύρα και αιμοφόρα αγγεία, δέρμα, νύχια, μαλλιά. Και μέσα από όλα αυτά, πάνω από όλα αυτά υπάρχει ο νους που τα οργανώνει και τα ελέγχει. Ο νους που κάθε επιθυμία του μεταφράζεται σε διαταγή και εκτελείται από τα ανάλογα όργανα, καθώς τα ελέγχει και τα εξουσιάζει όλα συνειδητά ή ασυνείδητα. Το κάθε κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα και με κάθε ένα που είναι άμεσα συνδεδεμένος με τρόπους που δεν έχουμε ακόμα εξερευνήσει και κατανοήσει πλήρως.

Ένα κύτταρο λοιπόν μπορεί να φτιάξει ή να καταστρέψει ένα τόσο πολύπλοκο όν όπως ο άνθρωπος. Μία επίμονη σκέψη, μία συνεχιζόμενη αγωνία, μία άφατη οργή μπορεί να διαλέξει να εκδηλωθεί μέσα από ένα ψυχοσωματικό σύμπτωμα και να μας βασανίσει. Είμαστε το αποτέλεσμα πολλών-πολλών πραγμάτων, πολλών ένα που φτιάχνουν ένα “ένα”, που τα περικλείει και τα περιλαμβάνει και ωστόσο είναι εξίσου σημαντικό στην ενότητά του με την κάθε μικρή μονάδα που το αποτελεί. Και πάνω από όλα υπάρχει ένας νους, ένας κανόνας, που λειτουργεί ως συνδετικός ιστός που τα περιβάλλει και τα ενώνει και τελικά τους δίνει αυτή την ενωτική μορφή.

Η συνειδητότητα της ύπαρξης του ατόμου με τη διαφοροποίηση από το περιβάλλον του και την αυτο-ανακάλυψή του, αμέσως μετά τη γέννησή του, δημιουργεί τη δύναμη στο κύτταρο να επηρεάζει το σύνολο και με συνείδηση των πράξεών του, μέσω των συμβολισμών που τη συνδέουν με τα βιώματα και τις ψυχικές διεργασίες του ατόμου, η συνείδηση του ενός καταλήγει να γίνει συνείδηση των πολλών.

“Όπως τα έξω και τα έσω, όπως τα άνω και τα κάτω”. Όλα αποτελούνται από μονάδες που έχουν προέλθει από το Ένα και τα διέπει η ίδια βαθύτερη επιθυμία να ξαναγίνουν ένα, Ο ανώτερος Νους, ο κοινός Ρυθμός τα συντονίζει και τα κυβερνά, ωστόσο αυτοβούλως το καθένα μέσα από προσωπικούς κύκλους, πότε μικρούς και πότε μεγάλους, με περιπλανήσεις και με διορθωτικές πορείες, ακολουθεί το δικό του μονοπάτι που άλλοτε το οδηγεί στη συναίνεση και άλλοτε στο διαχωρισμό. Είναι η αρχή της έλξης και τις απώθησης που διέπει το σύμπαν, που γεννά κόσμους και σε αυτούς τους κόσμους πρέπει να υπάρχει αναλογία και αντιστοιχία!

Εμείς, εδώ έχουμε επιλέξει να ερχόμαστε κάθε φορά που αποζητούμε να αναζητούμε τις μικρές και μεγάλες αντιστοιχίες του Μακρόκοσμου και του Μικρόκοσμου.

Κτυπάμε θύρες και αναζητούμε σε καθρέφτες αντανάκλασεις του εγώ μας για να προσδιορίσουμε την ύπαρξή μας. Το βρέφος δεν αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως ον ξεχωριστό από το περιβάλλον του και κυρίως από το σώμα της μητέρας. Καθώς η μητέρα κοιτάζει το μωρό της στα μάτια, εκείνο βλέπει τον αντικατοπτρισμό του και πρωτο-αναγνωρίζεται. Έτσι ο άνθρωπος μαθαίνει το «ένα» και το «δύο» ταυτόχρονα.

“Μήπως δεν είναι κάθε εμπειρία μία σύγκριση μεταξύ του “εγώ” και του “άλλου;”, είπε ο Χαλδαίος σοφός.....

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

A:ΚΥΜΒΑΛΕΙΟΝ

B:ΧΑΛΔΑΙΟΙ ΣΟΦΟΙ

Γ: Η Χρυσή Τομή και ο Άνθρωπος του Βιτρούβιου

Δ: ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: Dr Bruce Lipton: Οι σκέψεις σας επιδρούν στα κύτταρά σας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α

Α. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

«Το Όλον είναι Νους. Το Σύμπαν είναι Νοητικό.»

Β. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΣ

«Ως άνω, ούτως κάτω, ως κάτω, ούτως άνω.»

Γ. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΟΝΗΣΗΣ

«Τίποτα δεν μένει ακίνητο, όλα κινούνται, όλα δονούνται.»

Δ. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΩΣΗΣ

«Όλα είναι Διπλά, όλα έχουν πόλους, όλα έχουν το ζεύγος τους των αντιθέτων, ίδια και ανόμοια είναι το ίδιο, αντίθετα και ολόγδια είναι φυσικό, αλλά διαφορετικά σε βαθμό, τα ακραία απαντώνται, όλες οι αλήθειες είναι αλλά μισές αλήθειες, όλα τα παράδοξα μπορούν να εναρμονισθούν.»

Ε. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΡΥΘΜΟΥ

«Όλα ρέουν, έξω και μέσα, όλα έχουν τις περιόδους των, όλα τα πράγματα έχουν άνοδο και πτώση, η αμφιταλάντευση του εκκρεμούς εκδηλώνεται σε όλα, το μέτρο της ταλάντευσης προς τα δεξιά είναι το μέτρο της ταλάντευσης προς τα αριστερά, ο ρυθμός εξισορροπεί.»

(Παρίσι, έκδοση 1908)

ΣΤ. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΤΙΑΤΟΥ

«Κάθε Αιτία έχει την Επίδρασή της, κάθε Επίδραση έχει την Αιτία της, όλα συμβαίνουν σύμφωνα με το Νόμο η Πιθανότητα είναι μόνο ένα όνομα για το Νόμο που δεν αναγνωρίζεται, υπάρχουν πολλά επίπεδα αιτιότητας, αλλά τίποτα δεν δραπτετεύει το Νόμο.»

Ζ. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

«Το γένος είναι σε όλα, όλα έχουν τις Αρσενικές και τις Θηλυκές τους Αρχές, το Γένος εκδηλώνεται σε όλα τα Επίπεδα.»

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β

Χαλδαίοι Σοφοί

Η Χαλδαία ήταν μια από τις αρχαιότερες χώρες του κόσμου και απλωνόταν ανάμεσα στους ποταμούς Τίγρη και Ευφράτη, προς τον Περσικό κόλπο. Η Χαλδαία ενώθηκε αργότερα με την Ασσυρία και τη Μεσοποταμία και σχημάτισε το μέγα Βαβυλωνιακό κράτος, που ονομάστηκε Βαβυλωνία, με πρωτεύουσά του τη Βαβυλώνα.

Η Χαλδαία ήταν αρκετά εύφορη. Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι το σιτάρι της Χαλδαίας, απέδιδε εκατοντάδες φορές σε κάθε κόκκο.

Οι Χαλδαίοι ήταν φυσιολάτρεις και αστρολάτρεις. Η θρησκεία των Χαλδαιών αρχικά ήταν φυσιολατρική και κυρίως αστρολατρική. Πέντε από τους πλανήτες συναποτελούσαν μαζί με τον ήλιο και τη σελήνη τον ιερό αριθμό επτά, του οποίου η ιερότητα από τη Χαλδαία μεταδόθηκε σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Ο ναός του Βηλ ήταν αληθινό αστεροσκοπείο. Εκτός από τους πλανήτες σπουδαίο στοιχείο των αστρολογικών τους συνδυασμών ήταν ο ζωδιακός κύκλος και τα μετεωρολογικά φαινόμενα. Βαθμιαία επικράτησε να ονομάζονται ειδικά "Χαλδαίοι" οι σοφοί, οι μάγοι και οι αστρολόγοι.

Για τους μάγους γενικά, πρώτος από τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς δίνει συγκεκριμένες πληροφορίες ο Ήρόδοτος. Ο μεγάλος ιστορικός αναφέρει ότι μεταξύ των έξι φυλών της Μηδίας υπήρχε μία -των Χαλδαιών- από την οποία προέρχονταν οι λεγόμενοι μάγοι: ιερείς, αστρολόγοι-αστρονόμοι και θεματοφύλακες των έπιστημονικών γνώσεων της εποχής τους. Κατείχαν τη συμπυκνωμένη πείρα της φυλής τους, που μεταδιδόταν από γενιά σε γενιά, και έτσι ήσαν μάντεις, αποκρυφιστές και έρμηνευτές των όνείρων αλλά και των φαινομένων της φύσης. Γενικά ήσαν σοφοί που είχαν πρόσβαση στην υπερβατική γνώση. Παρατηρούσαν τα άστρα και όλα τα ούρανια σώματα και από τις κινήσεις τους έκαναν προβλέψεις για το μέλλον και τις τύχες των βασιλέων, των αύλικών αλλά και των κοινών ανθρώπων. Για τους λόγους αυτούς είχαν ουσιαστική δύναμη και άσκοϋσαν σημαντική πολιτική έπιρροή. από τη Μηδία, ισχυρή τάξη μάγων δημιουργήθηκε και στην Περσία.

Λέγεται ότι οι μάγοι, ως άνθρωποι πολυμαθείς, είχαν κύκλο μαθητών στους οποίους συμπεριλαμβάνονταν και αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι. Μια παράδοση αναφέρει ως έναν από τους μαθητές τους τον Πρωταγόρα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ

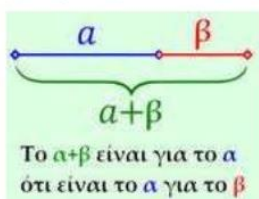
Η Χρυσή Τομή και ο Άνθρωπος του Βιτρούβιου

Στα **μαθηματικά** και την **τέχνη**, δύο ποσότητες έχουν αναλογία χρυσής τομής αν ο **λόγος** του αθροίσματος τους προς τη μεγαλύτερη ποσότητα είναι ίσος με το λόγο της μεγαλύτερης ποσότητας προς τη μικρότερη.

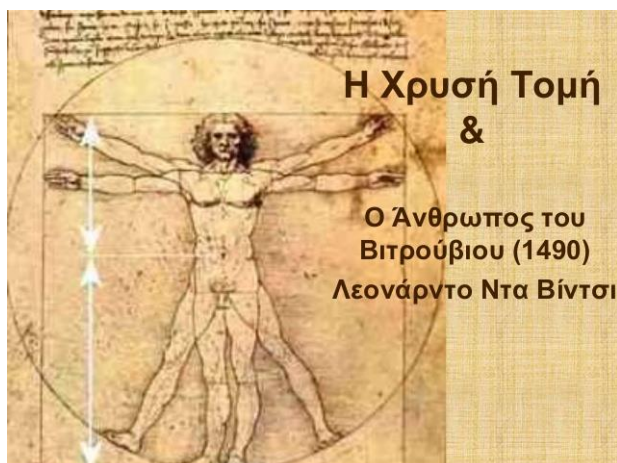
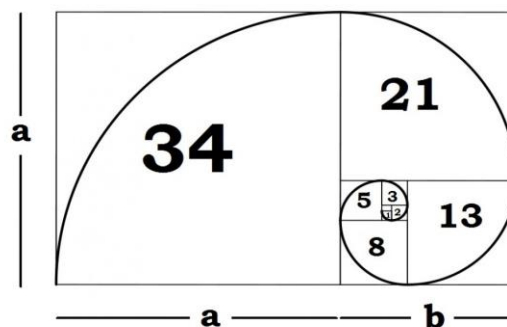
Η χρυσή τομή αναφέρεται επίσης και ως **χρυσός λόγος** ή **χρυσός κανόνας**. Άλλα ονόματα είναι **χρυσή μετρίότητα** και **Θεϊκή αναλογία** ενώ στον **Ευκλείδη** ο όρος ήταν **άκρος και μέσος λόγος**.

Τι είναι η χρυσή τομή;

Είναι χωρισμός ενός ευθύγραμμου τμήματος AB σε δύο τμήματα, **ένα μεγάλο α** και **ένα μικρό β**, έτσι ώστε να ισχύει:

$$\frac{a+b}{a} = \frac{a}{b} = \phi = 1,618$$

**Η Χρυσή Τομή
&**

**Ο Άνθρωπος του
Βιτρούβιου (1490)
Λεονάρντο Ντα Βίντσι**

«Ο Χρυσός Αριθμός φ»

Ο λόγος της απόστασης της κορυφής του κεφαλιού από το πάτωμα προς την απόσταση του αφαλού από το πάτωμα είναι ίσος με "φ".

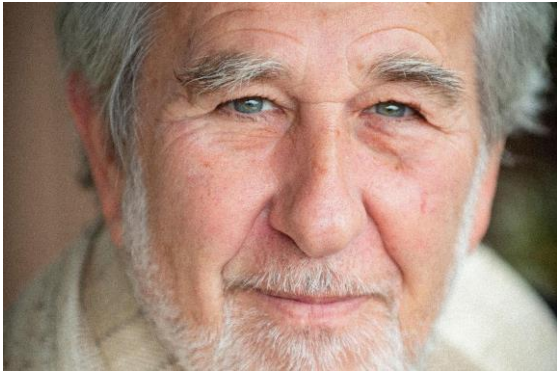
$$\phi = 1,618$$

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Dr Bruce Lipton: Οι σκέψεις σας επιδρούν στα κύτταρά σας

Ο Dr Bruce Lipton είναι μοριακός βιολόγος, έχει διατέλσει καθηγητής σε πολλά πανεπιστήμια, συμπεριλαμβανομένου του Στάνφορντ και είναι συγγραφέας 11 βιβλίων. Το βιβλίο του "Η Βιολογία της Πέποιθησης" βραβεύτηκε ως ένα από τα καλύτερα βιβλία επιστήμης το 2006. Ο Dr Lipton έχει δημοσιεύσει πάνω από 20 επιστημονικά άρθρα για τη σχέση του νου με το σώμα.

https://www.awakengr.com/dr-bruce-lipton-oi-skepseis-sas-epidroyn-sta-kyttarasas/?fbclid=IwAR3q6H0_dMionUpyLsv-1gNzMpfNZVw0XTQCPbBI-rpmbfUGJE4jx8p-r68